

Bemærkninger til forslaget

Det af medlemmer af centrum-demokraterne den 27. januar 1981 fremsatte beslutningsforslag nr. B 56 (se Folketingstidende 1980-81, forhandlingerne sp. 5401 og 7708 samt tillæg A sp. 3191) opfordrede regeringen til at reformere hele bekæmpelsesapparatet vedrørende ungsomsnarkomani i Danmark (oplysning - behandling - politi og fængselsvæsenet etc.).

Med glæde kan forslagsstillerne i dag konstatere, at justitsminister hr. Ole Espersen omgående gik i aktion. Han har gennemført en succesiv forøgelse af narkotikapolitiets mandskab. Desuden har han udvidet opklaringsbeføjelserne. Justitsministeren er levende interesseret i bekæmpelse af ungdomsnarkomani, og vi kan forvente yderligere positive tiltag fra justitsministeriet.

En arbejdsgruppe nedsat af direktoratet for kriminalforsorgen har udarbejdet en indstilling om behandling af stofmisbrugere i fængsler og arresthuse m. v. Denne indstilling indeholder også supplerende behandlingsformer efter løsladelse af narkomaner - et positivt handlingsprogram med udspring fra justitsministeren. Desuden har Københavns borgerrepræsentation vedtaget etablering af et akutcenter for behandling af narkomaner. Disse foranstaltninger er imidlertid ikke tilstrækkelige.

Behandlings- og helbredelsesresultater har aldrig været dårligere end nu.

Facit er, at en stadig voksende gruppe af nye narkomaner og en større vedvarende og forblivende hårdt belastet og kriminel gruppe af »ældre« ungdomsnarkomaner er en kendsgerning.

En fortsættelse af disse tingenes tilstand kan naturligvis ikke accepteres.

Men hvad er de egentlige årsager til ovennævnte triste status - og hvordan ændrer vi denne negative og uhyggelige situation?

Der er efter forslagsstillerens mening ingen tvivl om, at de væsentlige årsager til, at de nuværende forebyggelses- og behandlingsmetoder ikke virker

hensigtsmæssigt, først og fremmest er narkotikafagfolks uenighed om disse metoder. De sidste par års narkotikadebat har fortalt os, at vi befinder os i en slags stillingskrig, hvor fronterne nu er tegnet skarpt op.

I flæng kan nævnes, at en gruppe narkotikafagfolk er mere eller mindre liberale over for hash-stoffer.

En anden gruppe kræver den lov overholdt, som totalt forbyder hash i Danmark. Med hensyn til nedtrapningsstoffet metadon er der også diametrale meningsforskelle. Nogle ønsker, at det fortsat skal bruges i ultrakorte nedtrapningsperioder. Andre mener, at metadon i behandlingsarbejdet af hårdt belastede narkomaner skal bruges som et langvarigt virkende nedtrapningsmiddel.

Ligeledes er der delte meninger om, hvorvidt helbredelsesfasen til dels skal tilrettelægges på narkomanens præmisser - eller der bør gennemføres milde eller strenge tvangsforanstaltninger.

Ja - både med hensyn til forebyggelse og behandlingsmetoder findes der endnu flere stridens æbler mellem narkotikafagfolk.

Men heldigvis er der også lyspunkter. F. eks. er alle enige om, at de socialpædagogiske behandlingsformer inklusive familiepleje, job og uddannelses tilbud bør udbygges og effektiviseres. Ligeledes erkender hovedparten af narkotikafagfolket, at mange flere læger bør impliceres i flere nuancerede og individuelle behandlingsformer af ungdomsnarkomaner.

Men som sagt: Vi må desværre konkludere, at meninger med hensyn til de årsager, der har skabt den nuværende deprimerende narkotikasituation, er mangeartede og kontroversielle.

Denne krigeriske tilstand, som har skabt stagnation, må elimineres. Vi må nu klart erkende, at vi ikke kommer et skridt videre, hvis vi ikke »sætter os sammen« og gennem kompromis når frem til en narkotikapolitik, der kommer narkomanerne, deres pårørende og hele samfundet til gode.